

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 166/26
12.2.2026. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Милице Аксентијевић и Љиљане Милосављевић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., као правних следбеника пок. ГГ из ... чији је заједнички пуномоћник Владимир Шеледа, адвокат из Београда, Трг Николе Пашића бр.2, против тужене Предшколске установе “Врачар”, са седиштем у Београду, ул. Бјелановићева бр.2, коју заступа Градско правобранилаштво Града Београда, са седиштем у Београду, ул. Тиршова бр.3, ради поништаја решења, одлучујући о жалби тужилаца, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 818/24 од 2.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 12.2.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 818/24 од 2.10.2025. године у ставовима другом и трећем изреке и предмет у том делу **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 818/24 од 2.10.2025. године, ставом првим изреке утврђено је да је тужба тужилаца повучена у делу који се односи на захтев да се тужена обавезе да пок. ГГ врати на рад. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се пониште као незаконита решење тужене бр.42 од 16.1.2020. године и решење бр.1190 од 23.12.2019. године којим је отказан Уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности бр.3/793 од 22.11.2007. године и тужиљи престао радни однос. Ставом трећим изреке обавезани су тужиоци да туженој солидарно на име накнаде трошкова парничног поступка исплате износ од 83.750,00 динара.

Против наведене пресуде тужиоци су благовремено изјавили жалбу, побијајући пресуду у ставовима другом и трећем изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене

материјалног права.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у побијаном делу у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужилаца основана.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, правни претходник тужилаца, сада пок. ГГ засновала је радни однос код тужене 22.11.2007. године на радном месту медицинска сестра – васпитач. Дана 20.9.2019. године, током боравка деце у соби предшколске установе тужене, у јаслама "...", пок. ГГ ногом је благо шутнула дете ДД незадовољна хиперактивношћу детета, а што је непосредно видела сведок ЂЂ, васпитачица, која је ушла у просторије и затекла како пок. ГГ извршава наведену радњу, што је потврдила и у дисциплинском поступку и у свом исказу пред првостепеним судом. Пок. ГГ је у дисциплинском поступку спроведеном пред органима тужене негирала да је дете шутнула, тврдећи да је дечак био активан током целог дана, живахан, да је тражио пажњу, да је почео да се пење на столице које су стајале наслане, те да му је она пришла, ухватила га испод пазуха и ставила на тепих, а након тога, како би могла да прати и њега и другу децу, наслонила се на радијатор, тј. маску од радијатора, у ком тренутку ју је дечак закачио ногом за папучу, на шта она није реаговала, а онда је поново то урадио иницирајући игру, тако да је врх дечакове патофне додиривао врх њене папуче, па се на тај начин играла са њим, те да дете није ниједног тренутка шутирала, нити повредила на било који други начин, те да је у питању била игра коју је дете иницирало. У свом исказу датом у својству парничне странке пок. ГГ је навела да је свесна да то није никаква педагошка метода, да је то игра коју је дете иницирало, да је дете лежало на крају тепиха, да је њена папуча била на пола ноге, да је то био додир врховима папуча, те да иако није било педагошки да дете лежи на поду, васпитачима је било препоручено од стране психолога ЕЕ да тако поступе са децом која су била активна, али у случају да је дете хиперактивно и да васпитачи не могу да га смире, процедура је таква да треба да се обавести главни васпитач, а потом стручна служба, те да је већ имала ситуацију са двоје деце са посебним потребама, а да су се трудиле да раде "на неке своје начине" да би децу смириле. Тужена је након спроведеног дисциплинског поступка донела решење бр.1190 од 23.12.2019. године којим је тужили отказан Уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности бр.3/793 од 22.11.2007. године због учињене повреде забране насиља, злостављања и занемаривања из члана 111 став 1 и 6 Закона о основама система образовања и васпитања, а решењем тужене бр.42 од 16.1.2020. године одбијена је жалба тужиле на наведено решење о отказу уговора о раду. У јуну 2019. године против тужиле је вођен дисциплински поступак за повреду забране из члана 111 Закона о основама система образовања и васпитања, а којом приликом је правноснажним решењем од 26.6.2019. године тужила оглашена кривом јер је једно дете почупала за косу.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиле неоснован, из разлога што је тужена правилно и законито спровела дисциплински поступак, имајући у виду да је пок. тужили било омогућено да се изјасни о наводима из оспореног решења, што је иста учинила, да је послодавац уредно извршио своју законску обавезу, те да је пок. тужили доставио упозорење на постојање разлога за отказ, да је одлука заснована на изјавама сведока и другим околностима случаја, те да је правилно примењен закон. Првостепени суд је оценио да

је тужена спровела у складу са законом дисциплински поступак којим је утврђена одговорност тужиле, а у образложењу решења су наведене све спроведене радње и докази у поступку као и утврђено чињенично стање. Такође су у образложењу како првостепеног тако и другостепеног решења дати јасни разлози на основу којих је утврђена одговорност пок. тужиле за повреду забране насиља, злостављања и занемаривања из члана 111 Закона о основама система образовања и васпитања. Првостепени суд је имао у виду навод пок. тужиле да дете није шутнула, већ да је то био додир врховима папуча, те да је својим стопалом благо гурала ногу детета, како је изјавила током дисциплинског поступка, али је оценио да и такво понашање представља непримерен физички контакт и повреду забране насиља, злостављања и занемаривања прописаних чланом 111 став 1 и 6 Закона о основама система образовања и васпитања, те да се исто не може толерисати у предшколској установи, где се од запослених очекује узорно и ненасилно поступање према деци, нарочито имајући у виду да је било у питању дете јасленог узраста. Пок. тужила је у потпуности била свесна да је такав начин поступања са дететом забрањен и неприхватљив, имајући у виду да је у току поступка приликом саслушања у својству парничне странке на питање пуномоћника тужене изјавила да је свесна да такав начин игре не представља педагошку методу, те да је знала процедуру са хиперактивном децом, односно да треба да обавести главног васпитача, а потом стручну службу, што није учинила. Такође, то што о спореном догађају нису обавештени полиција нити родитељи детета, а ни то што дете није имало видљивих повреда није од утицаја на правилност и законитост оспорених решења, будући да по оцени првостепеног суда, понашање тужиле у конкретној ситуацији је било апсолутно неприхватљиво. Ранији дисциплински поступак због чупања детета додатно указује на недостатак способности пок. тужиле да обавља послове васпитача на адекватан начин. Сагласно наведеном, првостепени суд је закључио да је тужена на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања без повреде правила поступка и применом одговарајућих одредби како материјалног права, тако и процесноправних прописа донела на закону заснована решења. У присуству кривице запослене за повреду забране из члана 111 Закона о основама система образовања и васпитања, а уз чињеницу да је тужена дисциплински поступак спровела у свему у складу са законом, првостепени суд је закључио да су оспорена решења законита и правилна, због чега је одбио тужбени захтев тужиле и донео одлуку као у ставу другом изреке побијане пресуде. Првостепени суд је оценио да је приговор неблаговремености тужбе истакнутог од стране тужене неоснован, с обзиром да је тужба поднета препорученом пошљицом 18.2.2020. године, што се сматра дан предаје суду, а да је примљена у суд 24.2.2020. године.

Међутим, овакав закључак првостепеног суда се за сада не може прихватити као правилан, с обзиром на то да је ожалбена пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, на коју се жалбом тужилаца основано указује, јер о одлучним чињеницама недостају довољни и јасни разлози. Поред тога, основано се жалбом указује да је ожалбена пресуда заснована на непотпуно утврђеном чињеничном стању.

Одредбом члана 111 став 1 Закона о основама система образовања и васпитања (“Службени гласник РС”, бр.88/17...10/19) прописано је да је у установи забрањено физичко, психичко, социјално, сексуално, дигитално и свако друго насиље, злостављање и занемаривање запосленог, детета, ученика, одраслог, родитеља односно другог законског заступника или трећег лица у установи. Ставом 3. истог члана прописано је да се под насиљем и злостављањем подразумева сваки облик једанпут

учињеног, односно понављаног вербалног или невербалног понашања које има за последицу стварно или потенцијално угрожавање здравља, развоја и достојанства личности детета, ученика и одраслог. Ставом 6. истог члана прописано је да се под физичким насиљем, у смислу овог закона, сматра: физичко кажњавање детета, ученика или одраслог од стране запосленог, родитеља односно другог законског заступника или трећег лица у установи; свако понашање које може да доведе до стварног или потенцијалног телесног повређивања детета, ученика, одраслог или запосленог; насилно понашање запосленог према детету, ученику или одраслом, као и ученика и одраслог према другом ученику, одраслом или запосленом.

Сви облици насиља, злостављања, злоупотребе и занемаривање деце којима се угрожава или нарушава физички, психички и морални интегритет личности детета, представљају повреду једног од основних права детета наведених у Конвенцији Уједињених нација о правима детета, а то је право на живот, опстанак и развој. Ратификацијом Конвенције о правима детета, држава се обавезала да ће заштитити децу од, између осталог, физичког и менталног насиља, злоупотребе и занемаривања (члан 19.)

Оспореним решењем тужене, сада пок. тужилји је изречена мера престанка радног односа због учињене повреде забране насиља, злостављања и занемаривања из члана 111 став 1 и 6 Закона о основама система образовања и васпитања, а из садржине оспорене одлуке произлази да је тужилји стављено на терет да је дана 20.9.2019. године у јаслама "... " извршила физичко насиље над дететом тако што га је, када се попело на столицу, скинула са столице и спустила на леђа на под, а затим три пута шутнула док је дете лежало на поду (једном у пределу бутине, а два пута по ногама). Првостепени суд утврђује да је тог дана пок. тужилја ногом благо шутнула дете незадовољна хиперактивношћу детета, при чему је имао у виду наводе тужилје у дисциплинском поступку да дете није шутнула, већ да је то био додир врховима папуча и да је својим стопалом благо гурала ноге детета, али сматра да и такво понашање представља непримерен физички контакт и повреду забране насиља, злостављања и замаривања детета. По оцени овог суда, овакви разлози првостепеног суда су нејасни, а у образложењу пресуде није конкретно наведено чињенично стање које је суд утврдио на околност шта се тачно догодило дана 20.9.2019. године, односно коју радњу - понашање је предузела тужилја и којим доказима је то утврђено.

У току првостепеног поступка дате су супротстављене изјаве тужилје (која је тврдила да ниједног тренутка није шутирала дете већ се играла са њим што је врх дечакове патофнице додиривао врх њене папуче коју игру је иницирало дете) и сведока ЂЂ (која је навела да је видела да је дете лежало на поду а да је тужилја стајала испред њега и шутирала га једном ногом). Првостепени суд не даје разлоге да ли прихвата исказ тужилје или исказ сведока, већ неодређено наводи да је исказима поклонио веру у делу у коме су исти међусобно сагласни и сагласни са осталим изведеним доказима. Због тога је нејасно на основу којих доказа је суд утврдио да је конкретном приликом тужилја благо шутирала дете и да је то учинила незадовољна његовом хиперактивношћу. Такође, нејасни су разлози суда да и "додир" врховима папуча, односно благо гурање стопалом ноге детета представља непримерен физички контакт и повреду забране насиља, злостављања и занемаривања детета, нарочито код чињенице да суд цени наводе пок. тужилје дате у дисциплинском поступку, али не и њен исказ дат у својству парничне странке да је у питању била игра које је дете иницирало.

Код чињенице да је тужиља била запослена на радном месту васпитача, те да је 20.9.2019. године током боравка деце у соби Предшколске установе “Врачар” у јаслама “...” својом ногом остварила физички контакт са дететом, остало је нејасно да ли је тужиља дете благо шутнула или је дете само врхом своје папуче додиривала по нози и да ли је до таквог контакта дошло у игри или услед тога што је тужиља била незадовољна хиперактивношћу детета. За сада се не може прихватити закључак да је дошло до повреде забране насиља, злостављања и занемаривања као отказног разлога, с обзиром да од утврђења ових чињеница зависи оцена да ли је пок. тужиља својим поступањем могла стварно или потенцијално угрозити здравље, развој и достојанство личности детета.

Наиме, радња кршења забране насиља, злостављања и занемаривања прописане чланом 111 став 6 Закона о основама система образовања и васпитања, захтева да радња мора бити таква да доводи до тренутног или трајног угрожавања физичког, психичког или емоционалног здравља и достојанства детета. Првостепени суд није дао јасне разлоге на који начин је тужиља исказала понашање критичном приликом, и да ли је такво понашање довело до кршења прописане забране.

Како је првостепена пресуда у побијаном делу захваћена битном повредом одредбама парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку и како су због погрешне примене материјалног права битне чињенице остале непотпуно утврђене, пресуда је морала бити укинута у ставу другом изреке.

Укинута је и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке побијане пресуде, с обзиром да у том делу одлука зависи од коначног исхода спора.

Првостепени суд ће у поновном поступку отклонити наведену битну повреду одредаба парничног поступка, те ће правилном оценом изведних доказа у смислу члана 8 Закона о парничном поступку, потпуно и правилно утврдити све битне чињенице на које је указано и од којих зависи одлука о тужбеном захтеву, након чега ће уз правилну примену материјалног права, донети нову и на закону засновану одлуку, за коју ће дати јасне разлоге.

Из наведених разлога, применом одредби члана 391 став 1 и члана 392 став 2 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Тошић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**